

PETER MOLIN PETER NISTREM

DRUGA SESTRA

Sa švedskog preveo

Nikola Perišić

**Čarobna
knjiga**

PRVI DEO

SREDA

1.

Devojčice su najzad uspele da usklade brzine. Držale su se za ruke i cičale od smeha dok su se ljuljaške na čeličnim nosačima uzdizale u sve veće visine. Mama je propuštala tu predstavu, očiju prikovanih za mobilni telefon, ali je Alisija s klupe dvadesetak metara odatle videla radost na njihovim slinavim licima. Dve sestre, sinhronizovane jedna s drugom i sa celim svetom pokretima savršenog klatna. Kao da su jedno telo.

Napolju je bilo hladno, stepen-dva ispod nule. Noge su joj dotad već bile skoro odumrle. Pa ipak, iznenadila je samu sebe time što je ostala. Zaista nije ličilo na nju da gleda decu kako se igraju u parku.

Alisija bi se u uobičajenim prilikama odvezla taksijem do kuće s posla, bio je to luksuz koji je sebi dozvoljavala kako bi izbegla poglede u autobusu. Ali danas je prešla pešice tri kilometra, koliko je razdvajalo kuću na Noštrandu od kancelarije kompanije *Raw* u centru Karlstada.

Popodneвно sunce je tako lepo grejalo da se zaustavila nekoliko ulica ranije i sela na klupu. Tamo je ostala da sedi. Nogama je crtala figure u snegu i razmišljala kako je taj dan ipak ispao sasvim okej. A ako je taj bio okej, onda bi isti takav mogao da bude i sledeći. Kao i onaj posle njega.

Nasmešila se za sebe i zavrтела glavom. Eto, Alisija Bjelke je počela da zvuči kao neka knjiga za samopomoć.

„Moram da piškim.“

Mama s mobilnim je reagovala kada je začula glas mlađe devojčice. Alisija nije imala dece, ali je pretpostavljala kako je za skidanje nepromočivog najlonskog kombinezona potrebno izvesno vreme. Da bi izbegla moguću nezgodu, mama je odvušla dete prema beloј drvenoj kući koja se nalazila tik uz park za igru. Starija sestra je ostala tu gde jeste, uz upozorenje da nikud ne ide. Ponovo se odbacila nogama, ali bez naročitog poleta. Nije joj bilo tako zabavno da se ljulja sama.

Alisija se setila razgovora koji je vodila sa svojom sestrom nešto više od mesec dana pre toga. Bilo je to treće nedelje adventa, pre nego što je pao prvi sneg. Otvorila je karte i objasnila Steli zašto se lansiranje aplikacije *Raw* u Nemačkoj mora odložiti.

Servis za upoznavanje koji su sestre zajedno pokrenule više nije predstavljao hobi-kompaniju što se vodi iz studentske sobe. Alisija je kao tehnička direktorka morala da ima odgovarajuće uslove za obavljanje svog posla, a sada je situacija postajala neodrživa. Radila je četrnaest sati dnevno i noću sanjala niske kodova. Stela ju je zagrlila i saslušala. Sestra je oduvek to umela, znala je kad treba da priča, a kada da ćuti. Obećala je da će pomeriti datum za šest meseci. Zdravlje je uvek na prvom mestu.

Alisija se sećala olakšanja koje je osetila posle toga. Prvi put u mnogo vremena, prespavala je celu noć. Božić je došao i prošao a da ga je ona jedva i primetila, provodeći vreme ispod pokrivača, u krevetu.

Bacila je pogled ka usamljenoj devojčici na ljuljašci. Sada je već ubrzavala. Guma na kojoj je sedela sve više se zanosila dijagonalno, da bi naposljetku udarila u čelični nosač. Krhko telo je poletelo kroz vazduh i završilo u snegu. Alisija potrča u tom pravcu, pa čučnu kraj devojčice. Polako ju je podigla u stojeći stav.

„Kako si?“, upitala je.

Zajapureno lice se borilo da ne zaplače. Alisija u istom trenutku začu korake iza sebe. Kada se okrenula, tamo je stajala majka. Mora da je iz kuće videla šta se dogodilo, pa je požurila natrag. Pogledi su im se susreli i Alisija primeti kako je žena ustuknula.

„Hajde, idemo unutra“, rekla je ćerki.

„Prilično daleko je odletela, ali je prizemljenje bilo meko. Mislim da se pre svega uplašila“, rekla je Alisija, ustajući.

Žena nije ništa odgovorila. Samo je nastavila da pilji.

„Mi sada idemo“, izustila je naposletku.

„Samo sam htela da joj pomognem.“

„Hvala, ali dalje možemo same.“

Majčine oči se nisu odvajale od nje. Alisiji je takva reakcija bila poznata. Mešavina fasciniranosti i gađenja. Obično je mogla to da podnese. Nije to baš bio prvi put da neko zuri u njeno lice. Ali ova ženturača je stvarno preterivala. Alisija joj je ipak utešila ćerku, a sada se zauzvrat prema njoj postupalo kao prema nižem biću.

„Ako želite i dalje da gledate nakazu, moraćete da platite za to“, rekla je i ispružila ruku.

2.

Sveća je zatreperila na promaji koju je napravila konobarica. Džon ju je video kako žuri dalje prolazom između stolova, u pravcu društva u dnu restorana. Tamo su sedela tri muškarca i jedna žena, svi u poslovnoj odeći. On ih je već bio otpisao, kao ekipu koja je svratila tu na povratku s posla, ali nije mogao da bude potpuno siguran. U tome i jeste bio problem. Nije mogao ni u šta da bude siguran.

Iz zvučnika su dopirali prijatni zvuci salse. Ista plejlista kao i uvek. Muzika je kod *Brodara* bila jednako predvidljiva kao jelovnik: španski tapasi i vina iz Riohe. Džon se obično osećao kao kod kuće među rustičnim drvenim stolovima i lusterima koji su visili s tavanice. Restoran se nalazio sasvim blizu njegovog stana, pa ga je posećivao i po nekoliko puta u toku nedelje. Ali te večeri nije mogao da se opusti. Situacija se mogla promeniti svakog trenutka i morao je da bude u pripravnosti.

„Gospode, kakva je ovde vrućina. A ja mislio da Finci vole saune.“

Smeh s druge strane stola nadjačao je muziku. To gromoglasno, prodorno oglašavanje predstavljalo je Trevorov zaštitni znak. Džon bi ga prepoznao vezanih očiju usred gomile ljudi koji se smeju na sav glas.

Čovek je raskopčao rajsferšlus na jakni. Kada mu je jedna ruka nestala ispod tkanine s postavom, Džon čvršće stegnu pištolj koji je skrivao ispod stola. Polako je približio kažiprst okidaču. Ako bude opalio, metak će pogoditi donji deo stomaka.

„Ali šta ja znam, možda su saune popularne i u Švedskoj“, nastavio je Trevor.

Nemarno je skinuo jaknu i okačio je o naslon stolice. Obe ruke su mu ponovo bile vidljive i Džon je mogao da odahne. Još prethodne večeri je bio uveren u to da mu je prijatelj mrtav. Činilo mu se potpuno nestvarnim što sada sedi naspram njega u *Brodaru*.

Džon je u odgovor nešto promrmljao, pa nastavio da traga za neznanim neprijateljima u prostoriji. Vlasnik je znao da je policajac, pa mu je bez pitanja dozvolio da pre otvaranja lokala zaviri u fasciklu s rezervacijama. Par pored prozora i porodica s dečjim kolicima rezervisali su stolove mnogo unapred, pa je njih mogao da isključi. Plećati muškarac za stolom levo od ulaza je pak izgledao kao da ga treba držati na oku. Taj je rezervisao mesto ranije u toku dana, a isto je važno i za grupicu koja je došla s posla i koju je konobarica upravo usluživala.

Džon usmeri pogled ka šanku. Tamo su čamila dva stalna gosta koja je obično pozdravljao, ali i jedno nepoznato lice. Ili, tačnije, potiljak. Čovek srebrnaste kose vezane u rep stajao je leđima okrenut njemu i ispijao pivo iz flaše.

„Jebote, koliko mi je drago što te opet vidim. Nemaš pojma koliko mi ovo znači“, rekao je Trevor, pritom i izgledajući kao da je iskreno zahvalan.

Džon primora sebe da se osmehne, pa pokuša da zaključa da li mu je prijatelj smršao. Sako mu je na ramenima delovao nekako komotnije, a košulja mu nije bila onoliko zategnuta na grudima. Ili je Trevor zaista izgubio na kilaži, ili je namerno nosio za jedan broj preveliku odeću kako bi ostavio takav utisak.

Prijatelj je obrisao znoj sa čela salvetom i istim pokretom skinuo pletenu kapu s glave. Džon se trgnu ugledavši njegovo golo teme. Četiri meseca pre toga, kada su se prošli put videli, glava mu je bila prekrivena gustom, kovrdžavom kosom.

„Nemoj da se toliko čudiš“, rekao je Trevor. „Šta si očekivao?“

Džon obori pogled ka stolu.

„Ne znam ni sam“, promumlao je.

Prijateljevo ponašanje bilo mu je u jednakoj meri poznato i strano. Duboki glas, smeh i ležernu gestikulaciju je prepoznao. S druge strane, kod Trevora je bilo i nečeg izveštačenog. Način na koji je skinuo kapu bio je teatralan. Kao da je svojom ćelavom glavom želeo da izazove najupečatljiviji mogući efekat.

Džon se podseti da je za lažiranje propratnih efekata lečenja kancera potrebno samo malo pene i briač. Morao je nastaviti da se ponaša kao da je Trevor samo mamac, a ponovni susret klopka. Ako se njegovi progonitelji skrivaju negde u lokalu, bar ima prednost domaćeg terena. Vrata koja vode u kuhinju nalazila su se samo nekoliko koraka od njega, a tamo postoji izlaz koji iz kuvarevog carstva vodi na ulicu sa zadnje strane zgrade. Tamo je bio parkiran Džonov auto sa svime što mu je potrebno za život u bekstvu.

„Kako si ti?“, upitao je Trevor.

Prijatelj mu se osmehivao preko upaljene čajne sveće.

Pošto mu Džon nije ništa odgovorio, nastavio je:

„Hajde sad, ispričaj mi šta nije u redu. A ako to držiš pištolj ispod stola, slobodno možeš da ga odložiš.“

3.

Alisija požele da naruči još nešto za piće, pa se osvrnu po piceriji *Palermo*, kamo je došla posle događaja u parku. Volela je to mesto, nalazilo se blizu njenog stana, a na umirujućoj razdaljini od kancelarije kompanije *Raw*, dizajnirane do besvesti i smeštene u centru grada.

Ovde je nameštaj bio zaista ružan, a kič primenjen bez imalo ironije. Na belo obojenim zidovima od cigle visili su filmski plakati iz osamdesetih i devedesetih godina. Crno lakirani stolovi imali su odozgo šrafovim pričvršćene staklene ploče, s jelovnikom ćušnutim ispod njih.

Ratko je, kao i obično, stajao za šankom i mesio grudve testa. Kada je odvojio pogled od radne površine, Alisija je podigla uvis praznu čašu i pokazala na nju. Klimnuo joj je glavom da potvrdi porudžbinu.

Vlasnik *Palerma* je odudarao od svog restorana gotovo u jednakoj meri kao ona sama. Posedovao je *Safir*, najpopularniji noćni klub u gradu, kao i nekoliko popularnih kafića u kojima su gosti pili frapučino i soja late – a ne domaću kafu zagorelog ukusa kao ovde. Ali *Palermo* mu je bio prvi lokal i Ratko je uporno istrajavao u tome da nekoliko večeri u nedelji lično peče pice i poslužuje goste, uprkos tome što restoran teško da je naročito doprinosaio njegovoj rastućoj imperiji.

„I dalje nećeš da kažeš zbog čega si toliko ljuta?“, upitao je, spuštajući pivo na sto.

Četvrto po redu.

Alisija ponovo pomisli na ženu iz parka. I na to kako u ovom trenutku sedi ispred televizora uz čašu crnog vina i priča svom mužu o neprijatnom incidentu. Ne o tome kako joj je starija ćerka pala s ljuljaške, već o grdobi koja je izvukla devojčicu iz snega i svu je isprepadala.

„Prestani da zvočaš“, odvrati Alisija. „Vidiš valjda kako sam sada smirena. Maltene kao neki budistički monah.“

Sklopila je oči i pravila se da meditira. Zapravo je poželela i čašicu votke, ali je na kraju nije naručila. Nije imala snage da gleda zabrinut izraz na Ratkovom licu dok joj sipa piće.

Nekoliko godina pre toga, nakratko je bilo nečeg među njima, i tada su predstavljali valjda najčudniji par u Karlstadu. On je bio druga generacija useljenika iz ratom zahvaćene Jugoslavije. Uvek odeven u najskuplje košulje i najnovije farmerke. Toliko željan da se uklopi, da bude prihvaćen među onima koji su bitni. Ona je pak bila autsajder, nakaza s licem. Cura koja se razume u kompjutere i nosi crne farmerke i jednako crnu duksericu s kapuljačom.

Ratko se, naravno, brinuo za to da sve ostane u tajnosti. Kada bi se pojavio s njom u javnosti, to bi ga spustilo za nekoliko stepenika na društvenoj lestvici kojom je bio toliko opsednut. Čak ni stalni gosti iz *Palerma* nisu znali za to da su njih dvoje jedno vreme delili postelju.

Alisija je upravo prinosila čašu piva ustima kada se s drugog kraja restorana začu graja. Fudbalski zaluđenici su obično zauzimali dugi sto ispred velikog televizora. Predstavljali su grupu za sebe u *Palermu* i retko su se mešali s drugim stalnim gostima, kojih je, istinu govoreći, bilo malo. Zapravo ih je činilo tek nekoliko izgubljenih duša poput nje, kao i zombiji zavisni od igara na sreću koji su drndali automate *džek vegas* u dnu lokala.

„Zar nikada ne prestaju s dernjavom? Pa utakmica je završena“, rekla je ona.

„Jeste, ali danas je sreda. Kviz večē.“

Alisija se uhvati za čelo.

„Borba intelektualnih giganata, zaboravila sam na to.“

„Potrudi se da budeš malo uljudnija. Dobro je za posao ako se neko vreme zadrže tu“, rekao je Ratko, uputivši se nazad ka šanku, baš kada je jedan od muškaraca podigao glas.

„Od koje do koje godine je Fredrik Rajnfelt bio švedski premijer?“

Za dugim stolom je zavládala tišina, dok su se takmičari došaptavali u okviru svojih timova.

„Od 2006. do 2014“, povikala je Alisija i otpila veliki gutljaj piva.

Fudbalski zaluđenici su okrenuli glave i ljutito je pogledali. Nije to bio prvi put da se nepozvana uključi u odgovaranje na pitanja.

Čovek koji je prethodno postavio pitanje sada je ustao i prišao njenom stolu. Bio je krhke građe, tankih ruku i uskih ramena, ali s natečenim, ispupčenim stomakom ispod crvenog dresa. Alisija je čula da ga drugi obično zovu „Profesor“. Kada je pitala Ratka je li to zaista istina, on je prsnuo u smeh do suza. Čovek je predavao društvene nauke u višim razredima osnovne škole, što je očigledno bilo dovoljno da stekne takav nadimak.

„Znam da znaš sva pitanja koja sam napisao za večeras“, rekao je, mahnuvši papirom kroz vazduh. „Ali momcima će biti strašno dosadno ako budeš nastavila da tako dovikuješ odgovore.“

Ton mu je bio ljubazan i Alisiju je prošla volja da se kači s njim.

„Možeš kupiti moje ćutanje čašicom *smirnofa*“, rekla je.

On je prsnuo u smeh, pa pružio ruku.

„Evo ruke.“

Na povratku do dugog stola, čovek je prošao kraj šanka, platio votku i klimnuo glavom ka njoj. Baš kao što je Alisija i očekivala, Ratko nije delovao oduševljeno. Ali ko je on da joj prebacuje zbog toga koliko pije? Njih dvoje više nisu imali seks i nikada se nisu viđali izvan *Palerma*.

Uzela je mobilni pa prelistala pristigle mejlove, ne otvarajući nijedan. Čitanje i odgovaranje na poruke u pijanom stanju

nije dobra ideja, to je znala odranije. Spustila je telefon na sto i pomislila na Stelu. Trebalo bi da je snimanje televizijskog intervjua u Stokholmu sada već gotovo. Emisija se zvala *Opširnije* i trebalo je da bude puštena već sutradan.

Alisija se često rugala pompeznom podnaslovu: *Susreti s ljudima koji su ostavili trag u našem vremenu*. S druge strane, morala je priznati da je opis tačan. Servis za upoznavanje koji su ona i Stela napravile na mnogo načina je predstavljao prekretnicu u tome kako su se ljudi susretali na internetu.

Ako je Alisija išta znala o svojoj sestri, ona će posle intervjua ostati u prestonici, puštajući da joj ugađaju po skupim barovima u okolini trga Stureplan. Za razliku od nje, Stela nikada nije morala da moljaka za piće.

Ratko joj nije ništa rekao kada joj je poslužio votku. Samo je spustio čašicu na sto i vratio se ka šanku.

„Ma daj, to je samo jedna čašica“, doviknula je ka njegovim leđima.

On se okrenuo da nešto kaže, ali se zaustavio kada su dva muškarca u crnim kožnim jaknama otvorila vrata *Palerma*. Alisiji se učinilo da je prepoznala jednog od njih. Imao je prosedu bradu i tetovaže kako po licu, tako i po obrijanoj glavi. Zbog svoje visine i širokih ramena, izgledao je kao div pored svog pratioca. Prišivač na jakni sa izvezenim natpisom *Predsednik* bio je suvišan. Svi u prostoriji su u svakom slučaju shvatili ko tu kome izdaje naređenja.

Ratkov inače toliko siguran pogled sada je odlutao nekud u stranu. Prsti su mu nešto petljali oko zlatnog lanca koji se nazirao na vratu, tamo gde je bela košulja bila raskopčana. Predsednik je uputio nekoliko reči svom pomoćniku, koji je zatim seo za sto u uglu najbližem kockarskim automatima. Zatim je gorostasni čovek otišao u kuhinju s Ratkom.

Alisija ni sama nije znala zašto je počela da se smeje, ali kada je jednom počela, više nije mogla da se zaustavi. Alkohol je bio kriv

za to. I ona ženturača iz parka, koja je probudila njenu svadalačku stranu. Nije da je i inače spavala dubokim snom, ali ipak.

Ozbiljno... zar to i dalje funkcioniše tako? Motociklistička banda zastrašuje kafedžije poput Ratka, pa im zatim zavlači ruku u kasu s pazarom.

Alisija je iskapila votku i otišla do šanka da sama sebi posluži novu. Nastavnik društvenih nauka je čekao s postavljanjem sledećeg pitanja dok se ona protezala preko šanka da dohvati flašu. Pomoćnik je iz ugla piljio u nju, ali ipak nije ustajao sa stolice dok je ona punila sebi čašu, a zatim mu nazdravljala.

Alisija je bila već na trećoj čašici kada su se Ratko i Predsednik vratili iz kuhinje. Vrtelo joj se u glavi i morala je da se pridrži za šank da ne bi pala s visoke stolice na kojoj je sedela.

„Koliko plaća?“, upitala je.

Čovek u kožnoj jakni ju je iznenađeno pogledao.

„Šta?“

„Koliko treba da platiš ako ne želiš da ti polupaju sve lokale?“

„Molim te, ostavi nas na miru“, rekao je Ratko, uhvativši je za ruku.

Alisija se otrgla, istovremeno prosvuši ono malo što joj je preostalo u čaši na lakiranu ploču od tamnog drveta.

„Okej, okej, preformulisaću pitanje“, rekla je. „Ratko plaća u kešu, zar ne?“

„A ko si ti, jebote?“, upitao je Predsednik.

„Možeš me smatrati nezavisnom ekonomskom savetnicom. U stvari, i ne moraš da odgovoriš na to, jer sam prilično sigurna da plaća u gotovini. Što je idiotski. Zamisli koliko biste muka mogli da uštedite sebi ako biste prestali s tim.“

Alisija je i sama primetila da zapliće jezikom. Čovek je začkiljio jasnoplavim očima i pokušao da ukapira.

„Na šta misliš?“, upitao je.

„Mislim na to da je keš već jebeno zastarelo sredstvo plaćanja u kriminalnim krugovima“, izgovorila je ona što je razgovetnije mogla.

„O, jebote, Alisija, batali. Nije ti ovo...“

Ratko naglo učuta kada je tip u kožnoj jakni podigao ruku i zatražio od nje da nastavi.

„Koliko samo sati trošite na pranje novca svakog meseca?“, rekla je. „Potpuno nepotrebno, ako mene pitate, jebiga. Morate da pratite razvoj i počnete da radite digitalno.“

„Digitalno, a kako to?“, odvrati Predsednik.

„Preko kriptovaluta, razume se. One su i napravljene za to da se ne mogu pratiti. Ali možda je to isuviše napredno za vas?“

Alisija je primetila kako se Ratko trgao na tu uvredu. Zabrinuto ju je posmatrao, kao da pokušava pogledom da joj kaže da se čisti odatle.

„Pričaš o bitkoinima?“, upitao je Predsednik, pritom se čak malo i nasmešivši.

Alisija se nasmejala.

„Ne. Još jednom ti kažem, morate da budete korak ispred drugih. Ozbiljni gangsteri se više ne bave bitkoinima. Predložila bih monero, etereum, ili možda zkeš.“

„Okej, a šta je to?“

„Druge, pametnije kriptovalute. U stvari, mislim da bi za vas najbolji bio monero. Ako se adresa primaoca šifruje u blokčejnu, a pošiljaocu se pošalje lažirana adresa, plaćanju je skoro nemoguće ući u trag.“

Predsednik ju je posmatrao razrogačenih očiju, pa zatim pogledao u Ratka.

„Ko ti je sad ova, dođavola?“

„Žao mi je“, odvrati Ratko.

„Ma ne, jebote, sviđa mi se.“

Obišao je oko šanka, pa seo na barsku stolicu pored Alisije.

„Daj nam dva *jegermajstera*“, rekao je i uspravio oborenu čašicu.

„Ja pijem *smirnof*.“

„Okej, onda dve votkice.“

Predsednik je pružio Alisiji paklicu *marlbora*.

„Pušiš?“

Odmahnula je glavom.

„Mislila sam da više nije dozvoljeno pušiti u restoranima.“

„I nije“, odvratio je on, paleći cigaretu. „Šta ti se dogodilo s licem, izgledaš baš gadno?“

Alisija je potegla svoju uobičajenu šalu kako bi opustila atmosferu: o tome kako joj lice toliko podseća na picu vezuvio da ponekad ogladni od samog pogleda u ogledalo. Predsednik se nasmejao i uputio joj je prvi kompliment koji je u odraslom dobu dobila na svoj izgled – a bilo joj je dvadeset devet godina.

„Bilo kako bilo, dude su ti stvarno fantastične. To su silikonke, a?“

„A, ne. Priroda me je napravila ovakvom.“

Ratko im je dopunio čašice, dajući sve od sebe da ne izgleda kao da prisluškuje razgovor. Ali ipak je pratio svaku reč, Alisija je to dobro znala.

Palermo je polako ponovo oživeo. Fudbalski zaludenici su nastavili s kvizom, a zavisnici od kocke su se usudili da priđu šanku kako bi usitnili novac. Predsednik je podigao ruku i nazdravio sa Alisijom. Ona je klimnula glavom ka pomoćniku za stolom u uglu.

„Ne misliš da bi i tvoj lični asistent želeo piće?“

Tip u kožnoj jakni je ponovo prsnuo u smeh.

„Neka te to ne brine, on dobija kintu da bi sedeo tamo.“

„Uz monero bi izbegao i taj izdatak“, rekla je Alisija. „Čak ne bi morao ni da dolaziš ovamo. Sve dok Ratko plaća šta treba, hoću reći.“

„Ma šta kažeš“, rekao je on, mljacnuvši usnama.

Alisija oseti ruku na butini i blage žmarce tamo dole, izazvane dodirom. Sedela je potpuno nepomično dok ju je on pažljivo ljubio u vrat.

„Odmah se vraćam“, rekao je i ustao sa stolice.

Čim se čovek udaljio ka toaletu, Ratko se našao kraj nje.

„Šta to radiš, jebote?“

„Šta?“

„Znaš li ko je taj tip?“

Alisija je bila primorana da zažmuri. Kada je naglo okrenula glavu da pogleda u Ratka, ceo bar se zavrteo oko nje.

„Baš je lep, jebiga. To je sve što mi je potrebno da znam u ovom trenutku.“

„Slušaj me sad, on je vođa moto-kluba koji pokušava da se pridruži *Bandidosima*.“

„Uzbudljivo“, odvrati ona. „Nikad dosad se nisam kresnula s predsednikom. Dakle, sutra me možeš zvati prvom damom ako želiš.“

Ratko provuče ruku kroz nauljenu kosu.

„Daj, već si se uneredila od pića, Alisija. Ja samo ne želim da uradiš nešto što...“

„Misliš, unakazila“, prekinula ga je.

„Šta?“

„Unakazila sam se od pića, pošto tako i izgledam.“

„Hajde, prestani s tim.“

„Šta ima veze, to je istina. A onaj tamo me se bar ne stidi.“

Pokazala je u pravcu Predsednika, koji je izašao iz toaleta i sada se ponovo približavao šanku.

„Sad bismo mogli da popijemo još samo po jednu, ali na nekom mirnijem mestu“, rekao je i obgrlio je rukom oko ramena.

Alisija je ustala s visoke stolice, pa joj je on pomogao da obuče jaknu. Dok su se kretali ka ulaznim vratima, zanela se i udarila u sto s priborom, salvetama i čašama, pa poobarala sve to na pod.

Predsednik joj je stavio ruku oko struka, a ona je uživala osećajući njegov čvrst stisak oko svog tela.

Ratko je stajao za šankom i posmatrao njen ne baš neprimetan izlazak. Ali ona nije nameravala da ga pogleda. Imala je pravo da radi šta god hoće. Njegov posao je bio da sipa piće i drži jezik za zubima.

Ventilator na plafonu se vrteo maksimalnom brzinom. Brujanje privuče Alisiji pažnju, pa je pogledala uvis. Prostorija se zavrtela oko nje kao da se nalazi u kaleidoskopu. U istom trenutku, nastavnik društvenih nauka je zatražio da čuje ime glavnog grada Kolumbije.

Alisija stavi šaku kraj usta, pa povika kroz celu prostoriju:
„Bogota!“

Zatim je napustila piceriju *Palermo* i zakoračila u zimsku hladnoću.